

Arrest

nr. 322 403 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LENS
Montoyerstraat 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2024.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. LENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van verzoekende partij en het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 29 september 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en NPO, p. 7).

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In het verzoekschrift voert verzoekende partij aan dat zij een overlevende is van het Syrische conflict en dat zij daar extreem geweld gezien heeft. Bovendien lijdt zij aan een aantal gezondheidsproblemen zoals zware nierproblemen waarvoor zij in België

regelmatig behandeld wordt. Uit haar verklaringen en de documenten die verzoekende partij neerlegt kan echter niet blijken dat zij in behandeling is voor de psychologische of medische problemen die zij stelt te hebben of dat zij hiervoor medicatie neemt (NPO, p. 8). Zij brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatie-richtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming (status) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Bulgarije niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie die spreekt over de hypothese van intrekking van de beschermingsstatus in bepaalde gevallen. Verder verwijst verzoekende partij ook nog naar de moeilijkheden bij hernieuwing van een verblijfstitel. Echter blijkt uit haar verklaringen en het administratief dossier dat zij verblijfsdocumenten ontvangen heeft die nog geldig zijn tot en met 2 oktober 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en NPO, p. 7). Dit is in overeenstemming met de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110). Zij is aldus in het bezit van een geldige verblijfstitel en valt hierdoor niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

In casu ligt de situatie voor van een drieëntwintigjarige Syrische man. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Zij verklaart dat zij oorspronkelijk onderweg was naar België, maar dat zij in Bulgarije gedwongen werd om daar asiel aan te vragen (NPO, p. 6). Op 29 september 2023 werd haar internationale bescherming toegekend en reeds in januari 2024 verliet verzoekende partij Bulgarije om naar België door te reizen (NPO, p. 7). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Verzoekende partij verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud naar de slechte levensomstandigheden in het kamp waar zij verbleef alsook het gebrek aan medische zorg in het kamp (NPO, p. 6-7). Er moet echter worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context, namelijk alvorens haar internationale bescherming werd verleend en zij zich aldus nog als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije bevond. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status,

overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Nadat zij internationale bescherming verkreeg verbleef verzoekende partij eerst een tijdje illegaal in het kamp en trok vervolgens naar Sofia (NPO, p. 7). Uit haar verklaringen blijkt dat zij daar in parken, kerken en moskeeën sliep. Zij stelt verder dat zij naar werk probeerde te zoeken, maar dat dit moeilijk was omdat zij de taal niet sprak en zij daarom geen werk vond. Zij zou enkel werk gevonden hebben bij Arabieren die haar uitbuiten (NPO, p. 9). In het verzoekschrift haalt zij ook aan dat zij geen financiële steun van de Bulgaarse overheid kreeg. Zij toont echter niet aan dat zij in haar zoektocht naar werk of huisvesting ernstige stappen ondernomen heeft om de hulp van de Bulgaarse overheid in te roepen om haar rechten terzake te kunnen doen gelden of dat zij bij hen aangeklopt heeft om financiële ondersteuning te verkrijgen. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij, toen zij in het kamp verbleef als verzoeker om internationale bescherming, toegang had tot medische zorgen en dat haar een voorschrift gegeven werd waarmee zij medicatie kon kopen (NPO, p. 8). Er kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij nadien nog nood had aan medische verzorging en zij kan aldus niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift stelt dat haar toegang tot de gezondheidszorg niet degelijk onderzocht werd. Door in het verzoekschrift louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt zij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Zij toont op basis van het bovenstaande niet concreet aan dat zij niet in staat was om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Bovendien verklaart verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf dat zij wel zou kunnen terugkeren, maar dat zij dit gewoon niet wilt (NPO, p. 9).

In het verzoekschrift stelt verzoekende partij ook nog dat zij geen vertrouwen had in de Bulgaarse autoriteiten omdat zij haar niet konden beschermen en zelf geweld pleegden alsook dat het niet mogelijk was om aangifte te doen omdat er sprake was van corruptie en dat bepaalde gewelddadige incidenten niet onderzocht werden. Dit zijn echter algemene beweringen die zij niet in concreto aantoont. Uit haar verklaringen kan namelijk niet blijken dat zij, nadat zij internationale bescherming verkregen had, in Bulgarije problemen ondervond met de Bulgaarse autoriteiten. Waar zij stelt dat de verwerende partij dit verder had moeten onderzoeken, dient erop gewezen te worden dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle relevante elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming bij te brengen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoekende partij bevraagd werd over haar levensomstandigheden in Bulgarije.

Het loutere feit dat er in Bulgarije sprake is van racisme, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog stelt dat de bestreden beslissing geen geïndividualiseerde beoordeling bevat met betrekking tot haar situatie, kan zij niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt er ingegaan op de door haar aangebrachte elementen en worden deze meegenomen in de gemaakte beoordeling.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP legt een AN neer met landeninformatie over zowel Bulgarije als Syrië, net als een arrest van het HvJ. Ze kreeg in Bulgarije SB maar moest meteen het opvangcentrum verlaten, ze leefde op straat want ze vond geen werk en kon er de taal niet leren, kende er geen stabiel leven, ze heeft concrete elementen bijgebracht van haar verblijf. De thesis van de Raad dat zij als jonge man zich staande kan houden gaat niet op, want ze heeft het gedurende 3 maanden geprobeerd vanaf eind sept. Toen het slechter weer werd en ze vaak in parken diende te overnachten waarbij politiecontroles haar telkenmale lastigvielen, was de maat vol. Ze leefde er in verregaande deprivatie. Ze volhardt in haar middelen en wil hier een leven opbouwen, haar ouders leven nog in Syrië. Ze wil hier niet profiteren en ze doet al 7 maand aan een stuk interim-arbeid, ook kreeg/krijgt ze hier de nodige zorgen van dokters en ziekenhuizen. Ze is België dankbaar.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Ze verwijst naar het meest recente AIDA-rapport met betrekking tot Bulgarije van 10 juli 2024. Dit rapport werd ook reeds gebruikt bij het opstellen van de hierboven geciteerde beschikking.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", waarbij deze "*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Bulgarije niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. "zero integration policy", is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

Het betoog ter terechtzitting en in de aanvullende nota laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Bulgarije genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.2. Wat betreft haar betoog in haar aanvullende nota waarmee ze wil aantonen dat de verzoekende partij eventueel geen beschermingsstatus meer heeft in Bulgarije, dient te worden opgemerkt dat eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds van een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals *in casu* het geval is, het niet aan de asielinstanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het Commissariaat-generaal maar eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Bulgarije en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat haar subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door de verzoekende partij in het verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat ze op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije beschikt. Waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota stelt dat de Bulgaarse autoriteiten haar beschermingsstatus kunnen beëindigen indien ze haar verblijfsvergunning niet binnen een periode van 30 dagen vernieuwt vanaf het verstrijken van de geldigheid, toont ze niet aan dat haar status effectief beëindigd is. Daarbij komt nog dat haar verblijfsvergunning nog zeker geldig is tot 2 oktober 2026. Haar betoog in de aanvullende nota is dus niet dienstig daar de verzoekende partij haar Bulgaarse verblijfsvergunning nog geldig is en ze dus niet laattijdig kan zijn om deze te vernieuwen.

5.3. Door voorts op zitting louter te ontkennen dat zij geen ernstige pogingen zou hebben gedaan om zich te integreren in Bulgarije, waarbij ze stelt dat ze op straat moest leven, er geen werk vond, er de taal niet kon leren en de politie haar daar lastig viel, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 4 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij bij terugkeer er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De verzoekende partij toont ook niet aan dat ze enige moeite heeft gedaan in Bulgarije om de Bulgaarse taal te leren of naar een arbeidsbureau te gaan. Zo gaat ze niet *in concreto* in op het feit dat ze slechts drie maanden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije heeft doorgebracht en in deze periode geen moeite gedaan heeft om zich te wenden tot de Bulgaarse overheid om tewerkstelling en huisvesting te vinden of om financiële steun te krijgen en op die manier de rechten verbonden aan haar internationale beschermingsstatus af te dwingen. Op deze manier doet ze geen afbreuk aan de in de beschikking opgenomen grond waardoor deze behouden blijft.

5.4. Voorts heeft de verzoekende partij reeds drie maanden nadat zij er internationale bescherming verkreeg, Bulgarije verlaten. Zoals reeds in voormelde beschikking gesteld, betreft dit een zeer korte periode en getuigt het niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden.

De Raad herinnert er nog aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

5.5. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. Aldus kan ze terechtzitting niet dienstig verwijzen naar de redenen van haar vlucht uit Syrië.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 23 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend vijftieng door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS